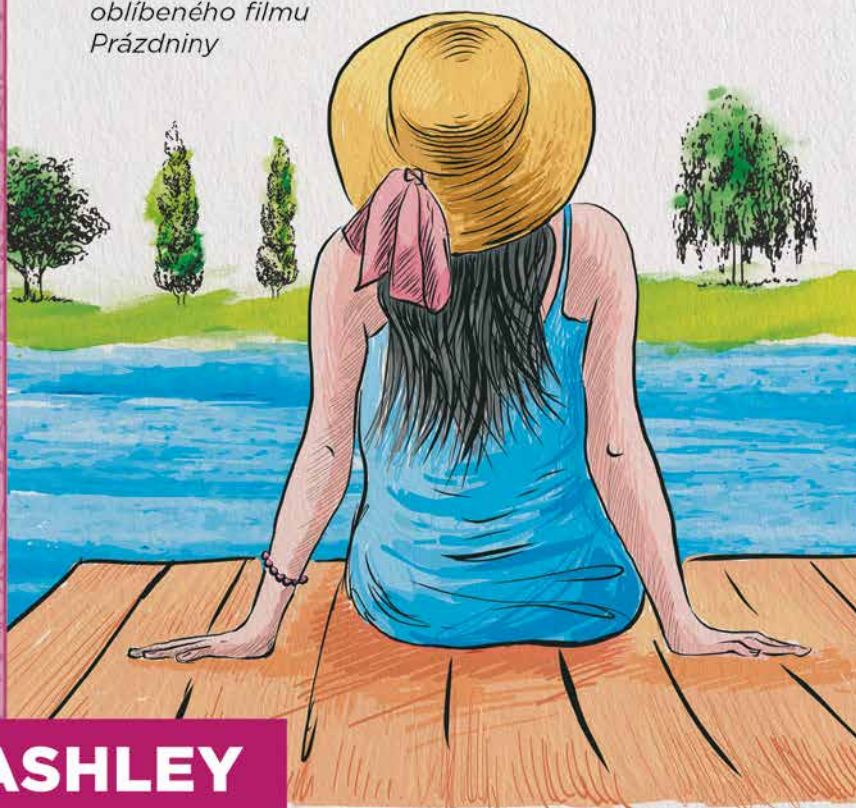
 metafora

VYPŮJČENÝ ŽIVOT

*Romantická komedie
pro fanoušky
oblíbeného filmu
Prázdniny*

ASHLEY

FARLEYOVÁ

edice **7** lásky

Dvě dávné známé na sebe náhodně narazí v odletové hale. Obě utíkají před životem, který jim nevyhovuje, a jsou odhodlané začít znovu – proč tedy nezačít hned na letišti?

Lena a Olivia se rozhodnou, že si na měsíc vymění bydlení. Moderní dům a odlehlá chata u řeky se stanou místy, kde budou mít čas na přemýšlení a možná i na úplně nový začátek.

„Kdo nemiluje příběhy dobra bojujícího se zlem, které směřují ke šťastnému konci? Výměna domovů nikdy nevypadala tak lákavě jako v této lehké a sladké romantické komedii.“

- Kirkus Reviews

ASHLEY FARLEYOVÁ

VYPŮJČENÝ ŽIVOT

Přeložila Veronika Kratochvílová

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Life on Loan © 2019 by Ashley Farley

First published by Lake Union Publishing, Seattle, USA

The edition is made possible under a license arrangement

originating with Amazon Publishing, www.apub.com,

in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © Veronika Kratochvílová, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-456-5 (ePub)

ISBN 978-80-7625-455-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-119-9 (print)

*Pro každou ženu,
která o sobě někdy pochybovala.*

KAPITOLA 1

Lena

Lena zlehka zaklepala na dveře pokoje své dcery. Za necelou hodinu měla mít Kayla důležitý pohovor, na který nesmí přijít pozdě. Tahle práce, na rozdíl od ostatních, o které se ucházela, měla aspoň nějaký potenciál. Od chvíle, kdy ukončila studium na vysoké škole, uplynuly už čtyři měsíce a ještě pořád nenašla žádné zaměstnání. A Leně už s touto situací pomalu docházela trpělivost.

Když zevnitř zaslechla tiché zasténání, vzala za kliku. Překvapilo ji, že nebylo zamčeno, a tak pootevřela dveře. Při pohledu na nahého muže, rozvaleného v posteli vedle její dcery, jí klesla brada.

Kayla se rychle posadila a rukama si zakrývala nahá prsa. „Mami! Co tu ksakru děláš?“

Lena stála v otevřených dveřích, naprosto paralyzovaná a neschopná slova.

Muž se svalil z postele a postavil se. Když z podlahy sbíral oblečení, Lena si ho od pasu nahoru prohlížela. Měl široký a opálený hrudník a jeho levý biceps zdobilo tetování ptačího pírka s nápisem *Carpe Diem*. Tvář mu pokrýval neupravený plnovous a na hlavě měl bohatší vlnitou hřívu než jejich zlatý retrívr po celém těle.

„Charlesi! Pojď sem rychle!“ zavolala Lena do chodby na manžela, který se holil v koupelně. „Máme tady vážný problém.“

Kayla si přes nahé tělo přetáhla přikrývku. „Panebože, mami!“

Lena se rozzuřeně dívala na muže. „Nevím, kdo jste, ale je naprosto zřejmé, co jste tu dělal. Jestli z našeho domu nevypadnete dřív, než napočítám do tří, zavolám policii.“

„Uklidněte se, madam,“ řekl Zlatovlasý Casanova a natáhl si trenýrky. „Není nutné do toho tahat policii.“

Když se kolem ní ve dveřích protáhl, ucítila závan alkoholu a cigaret. Pronásledovala ho do chodby. „A nepovažujte se tu ještě někdy ukázat!“ křičela za ním, když rychle odcházel.

Cestou dolů bral schody po dvou, v mezipatře se zastavil, aby se dooblékl. Přetáhl si přes hlavu barevné tričko, ale když se snažil natáhnout si džíny, zavrávorál a svalil se na parkety pod schody.

Biscuit, která milovala všechny kromě pošťáka, rychle vstala, doběhla k němu a růžovým jazykem mu olízala vousatou tvář. Zlatovlasý Casanova psa odstrčil, vstal a rozběhl se k vchodovým dveřím. Vzal za kliku, a když dveře prudce otevřel, spustil alarm.

V okamžiku, kdy se pronikavý zvuk poplašné sirény rozlehl domem, vyšla Kayla – sexuální bohyně s rozčuchanými blond vlasy a prostěradlem omotaným kolem těla – ze svého pokoje a na opačném konci chodby se ve dveřích koupelny zjevil její otec s žiletkou v ruce a s obličejem pokrytým holicí pěnou.

„Co se to k čertu děje?“ snažil se Charles překřičet zvuk alarmu.

Lena se rozzlobeně podívala po Kayle. „Noční host tvé dcery, její *kamarád*, spustil alarm.“

Charles vykulil hnědé oči. „Chceš říct –“

„Přesně tak. Tvá dcera si včera v noci přivedla domů cizího chlapa.“

Kayla obrátila oči v sloup. „Není to žádný cizí chlap. Aspoň ne pro mě. A nechápu, co je to za problém. Některé mé kamarádky se svými partnery žijí.“ Otočila se, a zatímco za ní prostěradlo vlálo jako plášť, zamířila zpět do svého pokoje.

„To je ale něco jiného!“ zakřičela Lena těsně před tím, než jí Kayla před nosem zabouchla dveře.

Když začal zvonit telefon v ložnici, Lena odstrčila manžela, aby ho mohla rychle zvednout. Žena z bezpečnostní agentury zněla stroze. „Tady bezpečnostní agentura B-Safe Alarm. Máte problém?“

„Ne. Omlouvám se. Všechno je v pořádku.“ Lena namačkala kód na číselníku na zdi vedle ložnice a alarm umlčela. „Dceřin kamarád spustil alarm omylem.“

„Jméno a heslo,“ požadovala žena.

„Jmenuji se Lena Browderová a heslo je...“ Snažila se rychle vylovit z paměti heslo. „Burákové máslo. Ne, to není ono.“

Přitiskla sluchátko na hrudník a obrátila se na manžela. „Pamatuješ si heslo?“

Volnou rukou mávl do vzduchu, zavrtěl hlavou a přitom se tvářil, jako by to všechno byla Lenina chyba.

„Jahodová marmeláda,“ řekla Lena.

„Jste si jistá?“ zeptala se ostře žena.

„Ne, vlastně ne,“ odpověděla Lena a začínala se na ni zlobit. Tihle lidé ji přece mají chránit, ne obviňovat. „Alarm jsme nespustili už několik let.“

„Mějte se hezky, paní Browderová,“ rozloučila se žena a ukončila hovor.

Lena zavěsila. „Marmeláda! To je ono. Heslo je *marmeláda*.“

Charles se na ni našťavaně podíval a výraz v jeho napůl oholené tváři byl směsí pochybností a znechucení. „Nemůžu uvěřit, že *své* dceři toleruješ podobné chování.“

„Takže teď je to *moje* dcera?“ opáčila Lena a otočila se čelem k němu.

„Varoval jsem tě, že je chyba nechat ji po škole nastěhovat se zpátky domů. A ukázalo se, že jsem měl pravdu.“ Uchopil žiletku a přidržel jí ji před obličejem. „Tvým úkolem bylo vychovat děti a mým zajistit rodinu. Já jsem svou část dohody více než dodržel. Ale ty...“

Upřeně ho sledovala. „A já co, Charlesi?“

„Stal se z tebe poustevník.“ Očima přešel po její postavě a zastavil se na břichu přetékajícím přes staré elastické šortky. „Celý den tu jen dřepíš, čteš brakové romány a požíráš zmrzlinu.“

Při té urážce se celá schoulila. Poté, co překročila padesátku, se její metabolismus výrazně zpomalil. Váhový přírůstek sváděla na menopauzu, společně s návaly horkosti, výkyvy nálad a dalšími radostmi spojenými s tím, že se z ní stala žena středního věku. „To není pravda. Něco dělám.“

Obrátil oči v sloup. „No ano. Zapomněl jsem. Vytvořila jsi blog, který nikdo nečte.“

„Na internetu je alespoň milion blogů o vaření. Víš, jak je těžké prorazit?“

„Ne, a je mi to jedno.“ Rozpřáhl ruce. „Za tenhle nepořádek můžeš ty, Eileen. A já očekávám, že ho taky napraviš.“

Stáli uprostřed ložnice a rozzlobeně se po sobě dívali. Její manžel byl jediným člověkem, který ji oslovoval Eileen. Trval na tom, že její prostřední jméno je důstojnější. Ale když to jméno vyslovil, nahánělo jí to husí kůži. Nikdy ho nenáviděla tak moc, jako právě v tento moment. Nebyla to náhlá nesnášenlivost vzešlá z okamžiku, ale hluboká nenávist, která roky narůstala a byla vyvolána jeho odmítavým postojem a všemi bolestnými komentáři, kterými jí ubližoval.

Když uslyšela, jak Biscuit dole zuřivě štěká, přesunula se Lena k oknu a odhrnula závěsy. Před domem zaparkovalo auto richmondské městské policie se zapnutým modrým majákem. Z vozu vystoupil strážník a přistoupil ke Zlatovlasému Casanovovi, který naboso poskakoval po štěrku na konci chodníku a nahými pažemi se objímal, aby se chránil proti rannímu chladu.

Lena spěchala chodbou do Kaylina pokoje. Navzdory všemu chaosu Kayla znovu usnula. Když Lena zpod postele vytahovala Casanovovy boty, ani neotevřela oči. Lena seběhla dolů po schodech do haly, kde na ni u vchodových dveří čekala Biscuit, zuřivě vrtěla ocasem a v tlamě držela vodítko. Lena jí ho připnula k obojku a společně vyrazily ven.

„Marmeláda,“ řekla strážníkovi. Když se na ni zmatečně podíval, vysvětlila: „Když volala bezpečnostní agentura, nemohla jsem si vzpomenout na heslo. Ale je to marmeláda. Tento mladý muž je přítel mé... je to rodinný přítel. Omylem spustil alarm. Žádný vetřelec tu není. Omlouvám se, že jsme marnili váš drahocenný čas, strážníku.“

Modrý sedan s nabouraným blatníkem a logem Uberu nalepeným na okně se skřípěním zastavil přímo vedle nich. Lena po Casanovovi hodila boty. Nasadil si je a naskočil na zadní sedačku auta, které se hned rozjelo.

Jakmile sedan zmizel za rohem, strážník obrátil svou pozornost zpět na Lenu. „A vaše jméno?“ zeptal se, pero a zápisník připravené v ruce.

„Lena Browderová. Jsem majitelka domu. Tady je vše v pořádku, strážníku. Opravdu.“

Zapsal si jméno do notesu a zasunul jej zpět do náprsní kapsy. „Dobrá tedy. Tak já pojedou. Hezký den.“ Rozloučil se smeknutím čepice a nastoupil zpět do vozu.

Lena počkala na chodníku, než odjel, a pak se vydala opačným směrem. Díky chladnému větru byla Bis-

cuit velice živá a Lena měla co dělat, aby s ní udržela krok. Podzim byl jejím oblíbeným ročním obdobím a normálně by jí pohled na jasně barevné chryzantémy a dýně na schodech sousedů pozvedl náladu. Ale ne po scéně, která se právě odehrála u nich doma. Se skloněnou hlavou a pohledem přilepeným na chodník pochodovala rychlým tempem za Biscuit.

Jak jí v mysli dokola zněla slova jejího muže, její hnědé oči se zalily slzami. „*Stal se z tebe úplný poustevník. Celý den tu jen dřepíš, čteš brakové romány a požíváš zmrzlinu.*“ Nejhorší ze všeho bylo, že všechno, co řekl, byla pravda. Ztratila svou cestu. Měla pocit, jako kdyby se topila a nikoho nezajímala natolik, aby jí hodil záchranný kruh. Pojídání zmrzliny jí poskytovalo útěchu před osamělostí a čtení podle něj nesmyslných románů jí nabízelo únik ze života, který se pro ni stal nesnesitelným.

Když se Kayla po vysoké škole nastěhovala zpět, Lena byla nadšená. Viděla v tom příležitost znovu se sblížit se svou dcerou.

„Bude to jen na pár měsíců,“ slibovala Kayla. „Než si najdu práci a nějaké bydlení.“

Těch pár měsíců bylo nejdělsími čtyřmi měsíci Lenina života. Svou dceru milovala, ale její přítomnost v domě byla velikým narušením. Kayla bývala dlouho do noci vzhůru a téměř celý den prospala. V kuchyni nechávala ve dřezu špinavé nádoby a v ložnici na podlaze mokré ručníky. Ze všeho nejhorší ale bylo její přídrzlé chování. A včera překročila veškeré hranice tím, že si do jejich domova přivedla cizího chlapa na sex.

„Tak to teda pod mojí střešou dělat nebude. Že ne, Biscuit?“

Když se Biscuit zastavila a podívala se na ni svými milujícíma očima, Lena se sehnula a podrbala ji za ušima.

Pokračovala ještě blok, zamávala na Glorii, sousedku, která bydlela o několik ulic dál a teď běžela opačným směrem, zatímco její přiléhavé kalhoty a nátělník ukazovaly její vypracované tělo. Gloria Leně připomínala ženy na Charlesově třídním srazu na oslavu návratu na Hampden-Sydney College, jejich alma mater. Manželky jeho spolužáků byly čím dál tím štíhlejší, blondatější a měly pořád méně vrásek. Mluvily o lekcích bridže, plastických operacích a o cestách na místa, o kterých Lena nikdy ani neslyšela. Styděla se, a protože neměla čím přispět do diskuse, ustoupila stranou a postávala vedle stolu s jídlem.

Zvýšila tempo, až už skoro běžela, když si vzpomněla, jak jí naposled Charles celou cestu domů nadával, nazýval ji nespolečenskou a nepříjemnou a dělal si z ní legraci kvůli tomu, jak se přejedla omáčky ke kuřecím křidélkům. Ta slova ji tak zraňovala, nicméně byla pravdivá. Svým způsobem se k ní choval se stejnou neúctou jako jejich dcera. Často nepřišel na večeři, aniž by se obtěžoval zavolat, o víkendech hrával golf, střední večery tenis a každý druhý čtvrtek večer poker. *Nedokážu si ani vzpomenout, kdy mě naposledy někam vzal, abychom oslavili moje narozeniny nebo naše výročí. Já pořád jen vařím, uklízím a nakupuju jídlo.*

Lena běžela, až ji začalo prudce bodat v boku. Sehnula se, snažila se popadnout dech a z čela jí kapal pot až na chodník.

Připadala si jako hadr na podlahu. A už byla zatraceně unavená z toho, jak s ní její manžel a dcera vytírali. Byli upíři, kteří z ní vysávali krev. Musí najít způsob, jak se zachránit. Neměla tušení, kam by měla jít, ani jak se tam dostat. Jen věděla, že musí vypadnout z vlastního domu.

KAPITOLA 2

Olivia

Olivia postavila kufr vedle dveří a ještě jednou se rozhlédla po svém dvoupokojovém bytě ve třetím patře, stáhla termostat a zkontrolovala zámky. Stála ve francouzských dveřích vedoucích na malý balkon s výhledem na přístav. Tenhle výhled jí bude chybět. Milovala Charleston a nerada odjížděla byt jen na den, ale musela z města odjet, aby si vyčistila hlavu a trochu se distancovala od obou Kate.

Svůj blog *Charlestonský život na vysoké noze*, který její fanoušci zkráceně nazývali *Charlestonský život*, založila, aby vytvořila platformu pro své články o módě, jídle a místních událostech z oblasti Charlestonu. Nicméně se stala součástí soutěže mezi Kate Bakerovou a Kate Bradfordovou, dvěma mladými ženami, které byly odhodlané neustále předhánět jedna druhou. Bylo jim něco přes třicet, byly svobodné a krásné a svou kariéru postavily na utrácení peněz, které vydělali jejich otcové.

Olivia se podívala na nástěnné hodiny. Ještě pořád měla dvacet minut, než si bude muset zavolat Uber na cestu na letiště. Uvařila si už čtvrtý šálek kávy – o tři víc, než běžně pila – a vzala si ho na balkon. Prošla své textové zprávy, až našla tu, kterou před třemi hodinami poslala své dceři. Musím na několik dní vypadnout z Charlestonu. Mohla bych se takhle narychlo stavit?

Býlo vidět, že zpráva byla zobrazena, ale Laura ještě neodpověděla.

Olivia letenku zaplatila kartou a přidala ji tak k narůstajícímu kreditnímu dluhu. Ale bez ohledu na konečný cíl – ať už skutečně poletí do Seattlu, nebo si letenku změní do Houstonu, Denveru nebo jiného města, kde se bude moct ztratit v davu –, v poledne, až bude zveřejněný její poslední článek na blogu a v Charlestonu vypukne hotové peklo, bude každopádně v letadle.

Kate Bakerová bude vzteky bez sebe, až si příspěvek přečte, ale Olivia jen přijala opatření nutná k zachování vlastního zdravého rozumu. Usadila se v křesle, nohy si opřela o pohovku ze stejné látky, upíjela kávu a hlavou jí zpětně probíhaly události předchozího večera.

Olivia dorazila do mariny charlestonekého přístavu právě v okamžiku, kdy se *Eliza Jane*, speciální třicetimetrová jachta pro podobné významné akce, kterou si na dnešní noc pronajala Kate Bakerová, chystala odrazit od mola. Sundala si své boty na nízkém podpatku a naboso se rozběhla kolem sportovních rybářských člunů. Volala a mávala na kapitána, aby na ni počkal. Člen posádky na zádi k ní natáhl ruku, a když ji vytahoval na palubu, skoro jí utrl paži v rameni. Držel ji za ruku, než popadla dech a zklidnila se. Pak ji teprve pustil.

Chvilí jí trvalo, než se rozkoukala. Na zadní otevřené palubě byla party již v plném proudu, hosté tančili na hlasitou rapovou hudbu, ozývající se z velkých reproduktorů. Na kraji davu spatřila Kate, vydala se k ní a přivítaly se vzdušnými polibky na tvář. „Omlouvám se, že jsem přišla pozdě. Most byl úplně ucpaný. Trvalo mi přes hodinu dostat se z centra na Mount Pleasant.“

„Jsem ráda, že jsi to stihla. Zkousím nového kuchaře. Určitě mi musíš dát vědět, co si myslíš. Tady.“ Natáhla se pro skleničku šampaňského, které na tácu roznášel procházející číšník, a podala ji Olivii. „Dej si trochu šampaňského a dělej, co musíš.“ Mávnutím ruky směrem k party Olivii propustila.

Olivia přešla na druhou stranu paluby. Stála tam a pozorovala, jak podzimní slunce začíná klesat, a slavný vzduch povlával jejími blond vlasy. Byl chladný a povzbuzující. Po té fyzické námaze, kdy běžela přes celé molo, teď měla žízeň a skleničku drahého šampaňského vypila, jako by to byla voda. Prázdňou sklenku postavila na nedaleký stolek.

Otočila se směrem k hostům, opřela se zády o zábradlí a z koženého odrbaného pouzdra vytáhla foťák. Sundala kryt objektivu a zaostřila na Kate, které blond vlasy navzdory vlhkosti i větru spadaly po zádech v dokonalých vlnách a loknách. Měla na sobě černé šaty, které byly tak těsné, že nechávaly jen málo prostoru pro představivost, sandály s robustními podpatky se stužkou kolem kotníku a po boku měla muže, který byl znatelně mladší než ona.

Olivia prohlédla dav skrz svůj fotoaparát a hledala známé tváře. Po třech letech focení těch samých obličejů, akce za akcí, jich většinu znala podle jména a pověsti. Sama pro sebe jim říkala přívěsky, protože týden po týdnu využívali Katiny pohostinnosti. Ale v této konkrétní skupině nikoho nepoznávala. Všichni byli oblečení stejně – muži ve vypasovaných džínách nebo šortkách a tričkách s límečkem, ženy v krátkých volných šatech. Hádala, že věkový průměr bude tak o pět let méně než na ostatních akcích. Seznam hostů Kate Bakerové pravděpodobně diktoval její nejnovější objekt zájmu.

Zaostřila na krásný pár, který postával nedaleko. Žena

s tmavými vlasy měla hlavu zakloněnou smíchem nad něčím, co její společník pronesl.

Když zmáčkla spoušť, muž se po ní otočil, na hlavě mu poskakoval drdůlek a hledal, odkud vyšlo cvaknutí. Když si všiml fotoaparátu, který Olivia držela, rozzuřeně se na ni podíval zpoza slunečních brýlí. „Hej! Co si myslíš, že děláš? Nedal jsem ti svolení mě fotit. Okamžitě tu fotku smaž.“

„V pořádku.“ Olivii mužova hrubost nezaskočila. Mladší generaci chyběly způsoby, na které byla zvyklá. Podržela fotoaparát tak, aby se mohl dívat, jak fotku maže.

Pan Drdůlek se na ni mračil. „A kdo vlastně jsi? Nějaký levný fotograf, kterého Kate na večer najala?“

„Jsem novinářka.“ Olivia se na něj podívala shora. Byl výrazně menší než ona se svými sto sedmdesáti dvěma centimetry a ji napadlo, jestli trpí napoleonským komplexem. „Můj web *Charlestonský život* je mezi mileniály celkem populární.“

„Je to bloggerka,“ pronesla se zachichotáním partnerka Pana Drdůlka, jako kdyby blogger bylo pochybné povolání. Olivia ženu zpočátku považovala za atraktivní, ale při bližším pohledu zjistila, že má moc velké zuby a příliš silný make-up.

„Mám vlastně spoustu sledujících. Většina lidí je vděčná za příležitost objevit se v jednom z mých příspěvků.“ Olivia zvedla fotoaparát k obličejí, ale když na něj zaostřila, všimla si stopy bílého prášku pod jeho nosem. Přestože měla podezření, že obě Kate a jejich přátelé jedou v drogách, respektovali ji natolik, že je nikdy neuzívali před ní. Sklopila foťák. „Nebo možná nechcete, aby veřejnost viděla zbytky toho, co máte pod nosem.“

„Ztrať se, babi,“ vyzval ji Pan Drdůlek. „Tohle není tvoje liga.“

„S radostí.“ Otočila se na podpatku a zamířila objektiv na druhou stranu. Když přicházela k davu na druhé straně lodi, vyfotila blondýnku, spoře oděnou do krátkého topu a džínové minisukně, která provokativně tančila na kulatém dřevěném stole. Dav byl napjatý, zdálo se, že ho povzbuzuje vůně podzimu ve větru. Hosté do sebe lili alkohol a ignorovali talíře plné chutného jídla, vystavené na bufetovém stole v rohu paluby. Když Pan Drdůlek na skleněný stolek vysypal hromadu kokainu a vytáhl srolovanou dvacetidolarovou bankovku, všichni se kolem něj shromáždili.

Olivia se rozhlížela po východu. Byla na lodi uprostřed zátoky, nejméně kilometr od nejbližší pevniny. Nebylo úniku, tedy pokud nechtěla popadnout záchrannou vestu, skočit přes palubu a modlit se, že ji zachrání pobřežní hlídka.

Snažila se dostat co nejdál od davu. Když několik žen odhodilo svršky a začalo na stolech a židlích tančit nahoře bez, otočila se ke všem zády a dívala se na noční oblohu.

Po nějaké době, možná po víc než třiceti minutách, za sebou vycítila čísi přítomnost. Hluboký hlas jí do ucha tiše řekl: „To je docela podívaná, co?“

„Mírně řečeno. Je jasné, že do téhle party nepatřím.“ Pootočila se a letmo zahlédla kuchařskou uniformu. „A jak to tak vypadá, ani vy ne.“ Obrátila se k muži a natáhla ruku. „Jsem ráda, že v tom nejsem sama. Jsem Olivia Westcoatová, jediná autorka blogu *Charlestonecký život na vysoké noze*.“

S úsměvem jí potřásl rukou. „Říkal jsem si, že vypadáte povědomě. Já jsem Oscar Palmer, jediný šéfkuchař v restauraci Oscarův talíř. Se ženou každý týden dychtivě očekáváme váš nový příspěvek. Jízdu s Kate milujeme. Vaše články jsou skvělé.“